

Levottoman nuoren kuohuvat teinivuodet

Olipa kerran mäkihyppääjä nimeltä Naruto. Hän oli levoton nuorukainen, joka harrasti kaikenlaisia tyhmyyksiä. Toisinaan hän murtautui kioskiin, joskus hän sukelsi sillalta jokeen. Hänen koulumenestyksensä oli vaatimatonta, mutta yhdessä asiassa hän oli suurenmoinen luonnonlahjakkuus. Hän oli maailman paras lentämään sukset jalassa.

Lahjakkuudestaan huolimatta Naruto ymmärsi, että saavuttaakseen jotakin on tehtävä sen eteen töitä. Hän tuli harjoituksiin ensimmäisenä ja poistui viimeisenä. Kun hän ensimmäistä kertaa hyppäsi suurmäestä, hän teki sen salaa ilman lupaa. Hänen täytyi saada tietää, millaista se olisi ja mitä se vaatisi, sillä tämä oli sitä, mille hän oli päättänyt omistautua.

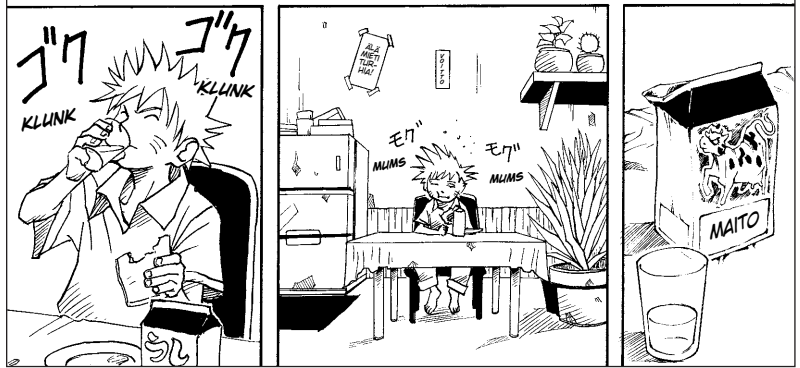
Naruto muistetaan urheimpana mäkihyppääjänä, joka milloinkaan on torniin noussut. Kun hän lähti laskemaan latu-uraa, hänen suksiensa jäljet päättyivät metri ennen hyppyrin nokkaa. Telemark-jutsuaan Naruto hioi uutterasti niin täydelliseksi, että kun hän hyppäsi maailmanennätyspituuksia, hän oli ainoa, joka edes yritti oppikirjan mukaista alastuloa. Usein se jopa onnistui.

Naruton sisällä kuitenkin asui pahaksi onneksi demoninen ketun henki, joka odotti tilaisuuttaan. Sillä hetkellä kun Naruto kyllästyi hyppäämiseen tai ei enää kehittyisi siinä, kettu ottaisi hänen sielustaan otteen ja kukistaisi hänet. Näin siinä kuitenkin pitikin käydä. Ristiriitaiset, särkyneet sankarit ovat niitä, joista komeimmat laulut tehdään.

Siis mitä?

Yritän vain sanoa, että *Naruton* tarina on tuttu ja monta kertaa kuultu. Se toimii, koska se on niin todellinen. Sille löytää vastaavuuksia Suomestakin. Jokaisessa levottomassa nuoressa kolkassa, joka ajaa rinkiä viikonloppuisin torilla, on sisimmässään palanen Narutoa ja Narutossa häntä.

Masashi Kishimoton hahmot ja tarina on tuotteistettu mahdollisimman myyviksi. Bonussivulla nähdään ensimmäinen luonnos Kakashista. Alun perin hän oli vanhahtavaa samuraiden puhetyyliä käyttänyt arvokas salaperäinen herra. Kustannustoimittajien kanssa pidetyissä palavereissa idea lensi roskakorin. *Narutosta* ei tullut 2000-luvun *Lone Wolf & Cub* (jos sellainen olisi mahdollista ollutkaan), vaan 2000-luvun *Dragon Ball*, ilmiö omassa luokassaan, tunnettu niidenkin keskuudessa, jotka

eivät muuten mangasta ja animesta paljoa perusta. Sellaisia vetonauvoja manga lakkaamatta etsii ja joskus, ani harvoin, jopa löytää. Tyhjän päiten sellaista menestystä ei synny. *Naruto* ei ole niin huono kuin mitä siihen kyllästyneet sanovat, eikä myöskään niin hyvä kuin sen militantimmat fanit väittävät. Eniten se antaa niille, joiden sisäinen poika on vielä hengissä.

Kim Sariolan käännös on luonteva. Päätös suomentaa tekniikoiden eli jutsujen nimet ei ehkä tule saavuttamaan Suomen alati leppymättömien *Naruto*-piirien suosiota, vaikka ratkaisu olisi sinänsä perusteltu. Tiedä sitten, kuinka moni esimerkiksi "viettelysteknikka"-termistä harmistunut on edes nähnyt japanilaisen television myöhäisillan oiroke-show-ohjelmia. *Naruton* menestykseen tai menestymättömyyteen näillä asioilla ei ole mitään merkitystä. *Narutoon* tulee suhtautua kuin luonnonilmiöön. Se on olemassa keneltäkään mitään kysymättä ja kieppuu ninjapyörteenä ympärillämme vielä hyvän aikaa, kunnes sen voimat aikanaan ehtyvät.

LOPPUARVIO:

+ 2000-luvun tärkein shonensarja

Miksi *Naruto*? TEKSTI: Janne Kemppe

Naruto on bosozoku-jengin kingi sellaisena kuin nämä moottoripyöräjengiläiset itseään omista muistelmissaan haluavat esittää. Näiden täyttä roskaa olevien juttujen satusepot kuvailevat itseään kuin *Narutoa* ikään. Sankari on teinipoika, joka ei edes yritä kasvaa aikuiseksi. Hän on huono koulussa ja ajautuu koko ajan vaikeuksiin. Toisaalta hänellä on hyviä kavereita ja säpinää riittää. Hän oppii asiat kadulla ja pärjää tiukassa paikassa. Hän on pahimmanlaatuinen nuorisohuligaani rauhaa häiritsemässä, mutta samalla enemmän mies kuin kukaan lukija ikinä. Toinen *Naruton* perusidea on nimihenkilön jengi. Jokaiselle fanille ja lukijalle löytyy oma hahmo, joka on *Naruton* kaveri tai pyörii samoissa ninjapiireissä. Heidän tarinansa saippua kasvaa lopulta *Buffymaisiin* mittoihin. *Naruton* nerokkuus piilee näiden kahden elementin taitavassa yhdistämisessä. *Naruto* on viihteellistä ja äärikaupallista roskaa juuri niin kuin me sitä oikeasti haluamme lukea – myönnämmepä me sen tai emme.